

θίστατο ισχυρότερος, ὥστε οὐδὲν ἄλλο ἐπὶ τέλους ἐσκέπτετο ἢ πῶς νὰ κατορθώσῃ τὴν κλοπὴν.

Ἡμέραν τινα διερχόμενος τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ κουρέως εἶδεν αὐτὸν ξυρίζοντα ἕνα ἐκ τῶν πελατῶν του· εὐθὺς τρέχει, πηδᾷ τὸν περίβολον καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν κήπον, ἀμέσως δὲ καὶ ὑπὸ τὴν μηλέαν, ὅπου ἤρχισε· νὰ γεμίξῃ τὰ θυλάκιά του ἐκ τῶν ὠραίων τῆς καρπῶν, τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ βία του ὥστε δὲν ἠννόησε ὅτι ἔπασσε τὸ ρινόμακτρον του ἐφ' οὗ ἡ μήτηρ του εἶχε κεντήσῃ δολοκλήρον τὸ ὄνομά του. Πληρώσας τὰ θυλάκιά του, ἐξῆλθε ταχέως νομίσας πλεόν ὅτι κατώρθωσεν ἀπαρτήρητος νὰ μαθήσῃ τοὺς καλλιτέρους καρπούς ἀπὸ τῆς μηλέας τοῦ μαστρο-Πέτρου.

Ἡμέρας τινὰς ὕστερον ἡ μήτηρ του τῷ λέγει· νὰ κόψῃς τὰ μαλλιά σου, διότι ἤξησαν πολὺ, πῆγαινε εἰς τὸν μαστρο-Πέτρο. Ὁ Λουδοβίκος γινώσκων βεβαίως τὸ κατόρθωμά του, ἔφερεν ἀντιρρήσεις τινὰς, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ, μὴ τολμήσας μόνος μολατκαῦτα, ἀλλὰ προσλαβὼν καὶ ἕνα ἐκ τῶν φίλων του.

Ὁ μαστρο-Πέτρος τὸν ἐδέχθη ὡς κατὰ τὸ σῶνῃ, εὐπροσήμερος, καὶ λάλος. Ὁ Λουδοβίκος ἀνέπνευσεν ἀνατώτερον καθίσσον ἡ ἐργασία ἐπρωχώρει καὶ ἔλεγε καθ' ἑκυστὸν βέβαια οὗτος οὐδὲν ἐνόησεν. Ἀλλ' ἀφοῦ πληρώσας, διευθύνετο πρὸς τὴν θύραν, ὁ κουρέας τῷ λέγει.

— Περίμενε μίαν στιγμὴν, ἔχω κάτι νὰ σοῦ δώσω, καὶ ἀνοίξας κιβώτιον, ἐξάγει κἀνίστρον πλήρες μύλων.

— Ἐνόησα ὅτι σ' ἀρέσουν πολὺ τὰ μύλα, καὶ διὰ τοῦτο ἐσκέφθην νὰ σὲ δώσω μερικὰ νὰ τὰ φάγῃς ἥτυχα εἰς τὴν οἰκίαν σου.

Ὁ Λουδοβίκος τὸν ἐβλεπε μετ' ἀπορίας, κατώρθωσεν ὅμως νὰ τῷ εἴπῃ εὐχαριστῶ. Εἶτα ἐξῆλθε τοῦ ἐργαστηρίου τρέχων. Φθάς οἱκοὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀνέτρεψε τὸ κἀνίστρον ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἀλλὰ εἰς τὸ βάθος τοῦ κἀνίστρου τί βλέπει ἐντρομος; τὸ ρινόμακτρον του. Ἦτο κἀθαρῶτατον καλῶς διπλωμένον, καὶ τὸ κέντημα τὸ φέρον τὸ ὄνομά του, καταφανές· ὥστε ὁ Λουδοβίκος ἐνόησεν ὅτι ὁ μαστρο-Πέτρος ἐγίνωσκε τὰ πάντα. Δυνατοὶ ῥαβδισμοὶ δὲν θὰ πρὸς ἡγχοῦν ἐν ἑκυστῷ τοσαύτην ἐντύπωσιν ἢ ὅσην τὸ δειγμα τοῦτο τῆς ἀγαθότητος· ἐκυριεύθη ὑπὸ αἰσχύνης, καὶ καθήσας χυμαὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Εἶτα ἀμέσως ἠγέρθη, ἔτρεξεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ μαστρο-Πέτρου. Οὗτος τὸν περιτήρησεν, εἶδεν ὅτι εἶχε κλαύσει, καὶ ἔτινεν αὐτῷ περιπαθῶς τὰς δύο χεῖρας· ἔπειτα τῷ ὠμίλησε διὰ μικρῶν καὶ ἔπειτα ἀληθῆς μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὸν Λουδοβίκον.

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΡΩΝΙΑ·

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 7).

Ἡ πόλις αὕτη κατατάσσεται μετὰ τὴν Ἰεῶν περιήκουσα τοῦ περισσοτέρους τῆς Ἰαπωνίας ἐμπορικοῦ οἴκου. Ἐπεσκέφθη ἀποθήκας μετὰξῆς ἐν αἷς ὑπηρετούντων πλεόν τῶν 200 ὑπαλλήλων. Δὲν ἔχουσι τὴν συνήθειαν νὰ ἐκθέτουσι τὸ εἶδος τοῦ ἐμπορεύματος ἐπὶ τῶν παραθύρων, εἰσέρχονται, ἐν τῷ καταστήματι καὶ ἐκεῖ δύο ἢ τρεῖς ὑπάλληλοι προσέρχονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας, ἀφ' οὗ πῆντε τὸ ἅμα τῇ εἰσόδῳ σας προσφερθὲν ἡμῖν τέτον.

Ἐν ἀπάσις ταῖς οἰκογενεαῖς παρασκευάζουσι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας· τέτον ἐλαφρότατον πίνοντες αὐτὸ ἅμα ὡς χύσωσιν ἐν τῷ ἀγγεῖῳ τὸ ζέον ὕδωρ.

Ἐν Ὁζάκῃ ἐπασκέφθη πολλὰ τεῖσιν αὐτῶν τῶν ὁποίων ἀπαντᾷ τις τύπον τῶν ἀνατολικῶν χανίων· εὐρίσκει τις τόπον δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὸ ζῶον του. Ὅλα τὰ δωμάτια εἶναι τοῦ αὐτοῦ μεγέθους χωρίζομενα ἀλλήλων διὰ ξυλίνων κινητῶν τοίχων. Οἱ κοιτῶνες δὲν περιέχουσιν ἡ μεγάλην ψάθην καλύπτουσαν ἅπαν τὸ ἔδαφος. Καθ' ἑσπέραν προσφέρεται τῷ ἑδοιπόρῳ στρωμνὴ, προσκέφαλον καὶ κάλυμμα ἀφαιρούμενα τὴν πρωΐαν. Ἐν τισὶ τούτων κειμένοις παρὰ τὴν θάλασσαν δύναται τις νὰ προμηθευθῇ ἀρίστους ἰχθεις, διότι τὰ καταστήματα ταῦτα κατέχουσι μικρὰ ἰχθυοτροφεία ἐν οἷς ἱκανοὶ ἰχθῆς· τρέφονται διαρκῶς. Ἐν τούτοις ἡ συνήθεια τῶν τροφῆ εἶναι πτηνὰ, ὄρουζα, ὡὰ, λάχανα καὶ καρποὶ.

Ἀπὸ τοῦ Η' μέχρι τοῦ ΙΒ' αἰῶνος ἐν Ὁζάκῃ εὐρίσκοντο αἱ κατοικίαι τῶν μικάδο. Ἐπεσκέφθη τὸ ἀνάκτορον ἐν τῷ κεντρικῷ, καίται ἐντὸς δάσους δύο λεύκας μακρὰν τῆς πόλεως, καὶ ἂν καὶ ἐν ἐρείπιοις εἶναι ἀκόμη μνημείον ἀξιόλογον τῆς τέχνης καὶ τῆς δυνάμεως ἣν ἐκέκτηντο οἱ Ἰάπωνες ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ. Μετὰ τὰς πυρκαϊδας τῆς Αἰγύπτου δὲν εἶδον ἄλλο κτίριον τόσῳ στερεὸν καὶ τόσῳ κολοσσίῳ ὅσῳ τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα τεῖχη ἔχοντα περιφέρειαν λεύκης· οἱ γωνιαῖοι λίθοι ἔχουσιν ὅγκον δωμάτιου. Ἡ θάλασσα ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ πρώτου πύργου, εἶναι ἐκτεταμένη καὶ ἐκ τῶν γραφικωτέρων. τὸ δάσος εἶναι μέγα, ἀλλ' ἤδη παρημελημένον· εὐρίσκονται ἔτι ἐν αὐτῷ τεχνηταὶ λίμναι, κομφαὶ γέφυραι, σκιαδὲς καὶ πράσινοι λόφοι ἀπειράριθμοι πλὴν οὐδ' ἔχουσιν τῶν ἀνθέων ἅτινα ἐκόσμουσαν τὴν αὐτοκρατορικὴν ταύτην κατοικίαν. Ἐκ τοῦ ἀνακτόρου τούτου φαίνεται ἡ πόλις τοῦ Κιότο, χρηματίσασα πρωτεύουσα τῶν Μικάδο ἀπὸ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος μέχρι τοῦ ἔαρος τοῦ 1869.

Ἡ πόλις αὕτη καίται ἐπὶ κοιλάδος ὠχρομένης πνυταχρόθεν ὑπὸ λόφων καὶ ποταμῶν· δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην κήπον τῆς Ἰαπωνίας διότι ἐκτὸς τοῦ προσόντος τῆς καλλονῆς καίται καὶ εἰς θέτιν προφυλακτομένην, ὑπὲρ πάντων.

ἄλλο μέρος τῆς αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τὰς θουέλλας καὶ τοὺς σεισμούς. Ἐνταῦθα ἀναπτύσσεται τελείως τὸ τέτον, ἡ μωρέα, ὁ δάμβραξ, πληθὺς καρποφόρων δένδρων καὶ ὠραιότατων λαχάνων. Ἐπίσης καλλιερ- γοῦσι μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας τὴν κριθὴν καὶ τὴν ὀρυζαν ἕνεκα τῆς εὐκολίας τοῦ ποτίσματος, ἣν ἔχουσι διὰ τῶν πέριξ ῥυάκων. Ἐπὶ τῶν λόφων εὐρίσκονται πεῦκα, κέδροι, δάφνη καὶ βαμβάκ. ἐν ταῖς κοιλάσι φυτὰ ἀναρχώμενα, δένδρα ἀειθαλῆ, ἄγριοι μωρέα, ληρία καὶ καμέλιαι. Αἱ ὁδοὶ καὶ αἱ τρίβοι εἰσὶν περικκαλυμμέναι ἐξ ἔων, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγα αὐτῶν εὐω- δάζουσι. Οἱ καρποὶ ἐπίσης ὡς τὰ κεράσια, τὰ δα- μάσκηνα, τὰ ροδάκινα, ἂν καὶ ὠραιότατοι τὴν ὥρᾳ ὑστεροῦσι πολὺ τὴν γεῦσιν, καὶ τὰ πτηνὰ, ἂν καὶ κάλλιστα κατὰ τὰ χρώματά, σχεδὸν οὐδόλως κε- λαδοῦσι.

Καθ' ἀπάσης τῆς εὐφύρου κοιλάδας τὸ ἔδαφος εἶναι θαυμασίως καλλιεργημένον. Μηνὶ Ἀπριλίῳ ἡ χλόη εἶναι θαυμασιὰ ἡ βρώμη καὶ ἡ κριθὴ σπα- ρέντα μηνὶ Νοεμβρίῳ, εἶναι ἑτοιμα σχεδὸν εἰς θέ- ρος. Ὁ σίτος εἶναι ἐσπερμένος κατὰ σειρὰς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων αὐξάνουσι σειρὰι κυάμων. Σπεί- ρουσι τὸν ἀρχαῖον κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον καὶ τὸν συνάγουσι τὸν Σεπτέμβριον κατὰ τὴν αὐτὴν περίπτου ἐποχὴν μετὰ τοῦ δάμβρακος. Πλὴν οἱ σημαν- τικώτεροι ἀγροὶ εἶναι οἱ τῆς ὀρύζης, ἐκ δὲ τῆς ἐπιτυ- χους ἐσοδείας αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ ἑκατομμυρίων κατοίκων καὶ ἡ εὐτυχία τῶν νεκρῶν διότι καὶ οἱ Ἰάπωνες ὡς καὶ οἱ Κινέζοι προσφέρουσι δῶρα, ὀρυ- ζαν θραστὴν, εἰς τοὺς νεκροὺς τῶν.

Πλὴν ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Κιότο. Ἐπομεν ὅτι ἄλλοτε ἦτο ἡ πρῶτεύουσα τῶν Μικάδο. Ἐνταῦθα κατὰ πρῶτην φορὰν Κινέζοι ἱερεῖς εἰσῆγαγον τὴν λα- τρείαν τοῦ Βούδα, καὶ ἐκτίσαν τὸν μεγαλειότερον τῆς αὐτοκρατορίας ναὸν περιλαμβάνοντα τριάκοντα τρεῖς χιλιάδας τριακόσια τριάκοντα τρία μεγάλα εἰδωλα πλησίον τῶν ὁποίων εὐρίσκονται ἄπειρα μικρά. Ἀλ- λως τε τὸ Κιότο περιλαμβάνει ἕξ χιλιάδας ναοὺς καὶ πρό τινων ἔτι ἑτῶν ἐνέκλειεν εἰς τοὺς κόλπους του περὶ τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας ἱερῶν καὶ μοναχῶν.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ζ Ω Α

ΚΕΦ. Ι'.—ΠΩΣ Ο ΝΟΥΣ ΑΠΟΚΤΑ ΓΝΩΣΕΙΣ.

Η Αὐδρα Bridgman.

Εἴπωμεν νῦν τινα περὶ νεάνιδος ἥτις πάσας τὰς γνώσεις αὐτῆς ἐκ μιᾶς μόνης τῶν αἰσθήσεων ἐπορί- σατο, τῆς ἀφῆς· αὕτη εἶναι ἡ Αὐδρα *Bridgman*. Διετῆς τὴν ἡλικίαν ἠσθένησε θανάτῳ, καὶ ἡ ἀσθένεια αὐτῆς πολὺν διήρκεσε χρόνον. Ὅταν ἐθεραπεύθη εὐ- ρέθη ὅτι ἦτο τυφλὴ καὶ κωφῇ, ὅτι δὲ οὔτε γεῦσιν

εἶχεν οὔτε ὄσφρησιν· μόνη ἡ ἀφῆ ἀπέμενεν αὐτῇ. Ἀλλ' εἶχε νοῦν ἄγρυπνον, ὥστε διὰ τῆς ἀφῆς ἐξεύ- ρισε τὴν κατάστασιν τῶν περὶ αὐτὴν πραγμάτων.

Τοὺς ἀνθρώπους ἐγίνωσκεν ἀπομένῃ αὐτῶν. Ἠγάπα πολὺ τὴν μητέρα της, οὐδέποτε ταύτης ἀπο- χωριζομένη· ἠκολούθει ταύτην περὶ τὴν οἰκίαν, καὶ ἐπειράτο νὰ κάμῃ πράγματα ἀκριβῶς ὅπως ἡ μήτηρ της, τοῦτο δὲ ἐμάνθανε ἀπομένῃ τῶν βραχιόνων καὶ χειρῶν τῆς μητρὸς ἐνῶ ἐποίει ταῦτα, ὅπως ἐξεύ- ρη πῶς τὰ ἐπραττεν. Οὕτω ἔμαθε νὰ πλέκη, ὅπερ ἦν μεγάλη εἰς αὐτὴν παρὰ μυσίαν, διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ διατελῇ ἐν ὀκνηρίῳ.

Εὐγενῆς ἱατρὸς, ὅστις διηύθυνε ἄστυλον τῶν τυ- φλῶν ἡ Βοστώνη, ἤκουσε περὶ τῆς Αὐδρας, καὶ με- τέβη πρὸς ἐπίσκεψιν της, πείσας τὴν μητέρα της νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν παρὰλάβῃ εἰς τὸ ἄστυλον. Ἐν τῷ ἄστυλῳ ἡ Αὐδρα δὲν ἠρέσκετο καταρχάς, ἀλλ' ἔπειτα λίαν ἀσμένως διέμενεν.

Ἐκεῖ ἤρξατο μαθάνουσα πολλὰ, ἰδοὺ δὲ πῶς ὁ διδάσκαλος ἐδίδασκεν αὐτήν. Ἔθετεν ἐν ταῖς χει- ρσὶν αὐτῆς διάφορα πράγματα, κοχλιάρια, κλειδαί, βιβλία κλ. Ἐκαστον ἀντικείμενον ἔφερεν ἐπιγραφὴν ἐν ἀναγλύφῳ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Διὰ τῶν λεπτῶν ἄκρων τῶν δακτύλων της ἔφαυε ταῦτα, σκεπτομένη διὰ τοῦ νοῦς της πῶς ταῦτα εἶχον. Εἶτα αἱ ἐπιγρα- φαὶ καὶ τὰ ἀντικείμενα ἐτίθεντο ἐνώπιόν της, ἀλλὰ χωρισμένα ἀλλήλων. Μετὰ μικρὰν γύμνασιν, ἔμαθε νὰ θέτῃ τὰς ἐπιγραφὰς ὀρθῶς ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων.

Καθ' ὅλον τὸν χρόνον τοῦτον δὲν ἐγίνωσκεν ὅτι αἱ πινακίδες αὐταὶ εἶχον τὰ ὀνόματα τῶν ἀντικειμένων ἐπ' αὐτῶν. Ἐὰν ἦτο μόνον τυφλὴ ἤθελε μάθει τοῦτο ἄμέσως, διότι θὰ τὸ ἔλεγεν εἰς αὐτήν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον αὕτη ἔσχε τὴν ἰδέαν ταύτην ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῆς. Ἐθέλχθη ἐπὶ τοῦτο, διότι οὕτω εὖρε τρόπον νέον γνῶσεως, καὶ ἀνακοινώσεως εἰς ἄλλους περὶ τῶν πραγμάτων.

Νῦν δὲ αἱ γνώσεις τῆς Αὐδρας ταχέως ἤρξαντο. Τὰ γράμματα ἦσαν κεχωρισμένα, καὶ τὰ ἔθετεν ὁμοῦ οὕτως ὥστε νὰ συλλαβίσῃ κοχλιάριον, κλειδα κλ. Τοῦτο πολὺ ἔτερπεν αὐτήν. Ἐνίοτε ἐπότε ἀπροσέ- κτως ἐτίθει τὰ γράμματα ἐσφαλμένως, ἐπληττε χαρίεντως τὴν δεξιάν αὐτῆς διὰ τῆς ἀριστερᾶς εἶτα δὲ ὅταν τὰ γράμματα ὀρθῶς ἐτίθεντο ἔφαυε τὴν κεφαλὴν, ὡς ὁ διδάσκαλός της ἐπραττεν ὅταν εὐχα- ριστεῖτο ἐκ τῶν παρ' αὐτῆς ἐκτελουμένων.

Μετ' οὗ πολὺ ὁ διδάσκαλος ἐδίδαξε τὴν Αὐδραν νὰ μεταχειρίζηται τοὺς δακτύλους αὐτῆς εἰς συνομι- λίαν, ἐξέμαθε δὲ ἐν βραχείῳ χρόνῳ νὰ ποιῇ ὅλα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου τῶν δακτύλων, ὅπερ προβαίνουσι τῇ πραγματικῇ τῇ θὰ παραθε- σωμεν. Ἐλάλει δὲ μετ' ἄλλων γινωσκόντων τὸ ἀλ- φαβήτον τοῦτο. Ὅταν εἶχε νὰ εἴπῃ τε εἰς τινα ἐποίει τὰ γράμματα διὰ τῶν δακτύλων της, ἐνῶ τὸ πρὸς ὃ ἐλάλει πρόσωπον ἐθεώρει αὐτήν. Ἀλλὰ πῶς νομί- ζετε κατώρθου νὰ ἐννοῇ ὅταν τὸ πρόσωπον τοῦτο